

OTROVNA KNJIGA BOŽE VUKUSICA

Nema tako dugo od kako je hrvatska javnost bila bombardirana sa promocijom knjige "HRB-o -Rat prije rata". Sada opet, hrvatska javnost je bombardirana sa promocijom filma Akcija Feniks 1972. Scenario filma napisan je po knjizi Bože Vukušića "Hrvatsko revolucionarno bratstvo - Rat prije rata".

Glasogovorniku Hrv. Rev. Bratsva, Bozi Vukusicu bilo je 10 godina, kada se dogodila Bugojanska akcija 1972. Prema ovoj cinjenici, on nema nikakvog znanja iz prve ruke o ljudima i događajima povezanim sa akcijom i Bugojanskom grupom. Medjutim, Vukušić nije napisao ovu knjigu sam. Sa Vukušićem ovu knjigu pisali su sociolozi i povjesničari, bez morala i intelektulanog ciganluka. Da uvjere javnost, da su Bugojansku akciju (Vukušić je naziva Akcija Fenix 1972.) isplanirali i u svarnost sproveli braća Adolf i Ambroz Andrić, pisci, ove knjige naoružali su se, sa planski fabriciranim dokumentima i informacijama Udbe, Udbinih suradnika iz stranih tajnih službi i sa izjavama Udbaša koji su izravno odgovorni za likvidaciju grupe. Knjiga „HRB-o –Rat prije rata“ knjiga je dezinformacija i kontradikcija. Naprimjer; U knjizi je napisano pet verzija o Bugojanskoj akciji.

Jedna verzija na strani knjige 287; **„Na inzistiranje Ambroza Andrić victoriski stožer zatražio je od Glavnog stana HRB-a odobrenje za planiranje Bugojanske akcije“**. Druga verzija. Na stranici 153; **„Vodstvo victorskog stožera HRB postavilo je početkom 1968 godine zahtjev Glavnom Stanu Hrvatskog Revolucionarnog Bratsva (HRB) za odobrenjem organiziranja nove gerilske akcije“**. Treća verzija, na stranici 387; **„Adolf Andrić postavio je 1967 godine novi zahtjev Glavnom stanu HRB za odobrenje diverzantsko-gerilske akcije u Jugoslaviji“** Četvrta verzija, na stranicama knjige 153 i 387; **„Prijedlog za Bugojansku akciju iznio je Ambroz Andrić krajem 1965“**. U petoj verziji o Bugojanskoj akciji 1972, na stranici knjige 218 piše; **“1965. Adolf Andrić formalno je predložio Glavnom Revolucionarnom stanu HRB-a, da se organizira Bugojanska akcija 1972. Adolf je bio najviši dužnosnik prilikom formiranja Bugojanske grupe. U te svrhe priredio je priručnik Osvetnici Bleiburga”**

U svih ovih pet verzija nema istine. Što se tiče priručnika "Osvetnici Bleiburga", u priručniku je stručno demonstrirano kako se prave bombe, postavlja eksploziv itd. Adolf Andrić nije imao znanja da to napiše. Adolf je stigao u Australiju u njegovoj devetanestoj godini. On nije služio u jugoslovenskoj vojsci, on nije imao nikakva znanja o pravljenju bombu, ili postavljanju eksploziva ili oružju. U kratko, ovo je istina o priručniku "Osvetnici Bleiburga". Jure Marić 1965 godine, dao je Adolfu knjigu 150 pitanja geriskog ratovanja te mu dao zadatak da po toj knjizi napiše priručnik

“Osvetnici Bleiburga”. Marić je rekao Adolfu, da je takav priručnik potreban za članove Bratsva. Jure Marić također je tražio od Adolfa da u knjizi napiše način kemiskog ratovanja. Adolf to nije učinio. On je pismenim putem skrenuo pažnju Juri Mariću, da pisanje o kemiskom ratovanju štetno je za Hrvatsku naciju. Dok je Adolf radio na priručniku, “Osvetnici Bleiburga” iznenada je došla policija, pretresla njegovu sobu gdje je živio. Policija je našla sve što je Adolf prepisao o pravljenju bombi i eksplozivu iz knjige 150 pitanja gerilskog ratovanja.

Po zakonu Adolf je trebao biti uhapšen i izveden na sud, to se nije dogodilo. Adolf zabrinut da će ga policija izvesti na sudu, odmah je došao kod nas i ispričao Ambrozu što se dogodilo. Da budem kratka, na kraju je Marić odlučio da priručnik “Osvetnici Bleiburga” uredi Pave Vegar, i braća Andrić. Njih trojica jesu uredili priručnik Osvetnici Bleiburga, koristeći knjigu 150 pitanja gerilskog ratovanja i savjete Jure Marića. Važno je napomenuti, ni Pave Vegar i Ambroz Andrić nisu bili u jugoslovenskoj vojsci, ni njih dvojica nisu imali nikakava znanja o pravljenju bombi, eksplozivu ili oružju. I njih dvojica kao i Adolf Andrić, pobjegli su iz bivše Jugoslavije vrlo mladi.

Povjesna činjenica o Bugojanskoj akciji jest, vodstvo Bratsva, formiralo je Bugojansku grupu i poslalo je u Akciju 1972. I to je dva puta Vodstvo Bratsva javno priznalo. Prvi puta u posebnim proglasu Bratsva, objavljenom 1974 u Hrv. Borbi iz USA. Ovaj proglas Bratsva objavljen je i u knjizi „HRB-o – Rat prije rata“ na stranici 406-toj. U posebnom proglasu između ostaloga Bratsvo je napisalo; **“HRB-o je isključivi organizator akcije kod Bugojna. Bugojansku akciju izveli su ne iskvareni revolucionarci odgojeni i istreniranim u redovima Bratsva. Bugojanska akcija nije bila dio sovjetskog plana Polarka, u njoj nije bilo prstiju zapadnih stranih službi.”** Bratstvo je lagalo. Dali je Bugojanska akcija bila dio sovjetskog plana Polarka, ne znam. Ali što sigurno znam, u Bugojanskoj akciji 1972, duboko su imali prste određeni službenici tajnih službi sa istoka i zapada. Djelimično to potvrđiva to i knjiga HRB - Rat prije rata. Na strani knjige 565 piše; **“Neke strane službe, koliko su god suradjivale sa Beogradom, nisu jugoslovenskom vodstvu prenjele sve raspoložive obavjesti o Bugojanskoj skupini. Sigurno je da su one mogle sprječiti sprječiti njezin ulazak u Jugoslaviju, ali to nisu htjele”**. Kako sam već rekla u spomenutoj posebnoj objavi Bratsva objavljenoj 1974. u Hrv. Borbi, pisalo je; **“Bugojansku akciju izveli su ne iskvareni revolucionarci odgojeni i istreniranim u redovima Bratsva”**. Ustvarnosti, to znaci, posteni hrvatski rodoljubi indoktrinani i istrenirani voničkim vježbama po vodstvu Bratsva, poslani su u Bugojansku akciju 1972.

Drugi puta Bratsvo je priznalo da je poslalo Bugojanku grupu u akciju, u javnom priopćenju, objavljenom u Hrvatskom Vjesniku iz Melbourne 13 prosinca 1996. U ovom javnom priopćenju Bratsva, pisalo je; **““Kao vrhunac podhvata H.R. Bratsva ući će u povjest “Akcija Bugojno” Ova operacija**

razrađena je u operativnom odjelu Bratsva pod kodom "PL" izvršila je postrojba koja nosi ime **Planinska Lisica**". Još jedno priznanje o Bugojanskoj akciji došlo je od bivšeg jugoslovenskog Konsula u Njemačkoj, **Marijana Kraljević King**. On je na hrvatskoj televiziji u programu Latinica 15 studenog 2008. on je izjavio; **Imao sam uvid u akciju, UDBA imala akciju na oku i pratila je od prvog dana, od prvih razgovora sa članovima grupe. Jugoslovensko Diplomatsko osoblje u Evropi, čulo je 1972 godine, da se sprema neka grupa napasti Jugoslaviju. Mi smo javili vlastima u Beograd, kazao je g. Kraljevic. Iz Beograda došla je poruka, ne mješajte se u to. Beogradske vlasti, pustile su Bugojansku grupu dođe od Bugojna**" Nikada se neće saznati gdje je isplanirana Bugojanska akcija dali u Beogradu, ili u moćnom centru tradicionalnih srpskih saveznika. Ali se sigurno zna, Vodstvo takozvanog H.R.Bratsva ostvarilo je plan Bugojanske akcije.

U knjizi, Vukušić se opoziva ne neke strane novinare i pisce knjiga o Hrvatima. Iza tih novinara i pisaca nešto je drugo. Svaki puta kada za Udbine teroriste iz Bratsva postalo vruće, kao slučajno na javnost se pojavi neki strani novinar ili pisac, i odbrani ih. Naprimjer, poslije što sam ja iznjela na javnost, da je Bratsvo srušilo jugoslovenski putnički avion na Češkom, objavljen je članak češkog novinara, sa drukčijom pričom o rušenju tog aviona. Isti je slučaj i sa knjigom "**Trail by slender**" napisana po Ircu, **Les Shaw**. Kada je postalo vruće za Udbine teroriste iz Bratsva, poslije Bugojanske akcije, objavljena je knjiga "**Trail by slender**" lako je u knjizi napisano pozitivno o Hrvatima, na kraju knjige postaje jasno, koji je bio cilj pisca te knjige. Na zadnjoj stranici on brani Juru Marića, Zdenka Marinčića, Srečka Rovera i opravdava kriminalnu prošlost nekih od ove trojice.

O formiranju HRV. Rev. Bratsva

O formiranju takozvanog Hrv. Rev Bratstva, na stranici knjige 153 piše; "**Ambroz Andrić formirao je Bratsvo sa jos dvojicom svoje braće u Australiji**". Ovo je potpuno prozirna fabricirana laž. U Australiji, Bratsvo je formirano u gradu Sydney-u 1961. Godinu dana kasnije tojest 1962. Ambroz Andrić došao je u Australiju i nastanio se u Melbourne. Ambroz Andrić nije imao dva brata, u Australiji već samo jednoga, Adolfa Andrić. Drugi brat Ambroza, Petar Andrić napustio je Jugoslaviju 1962., nastanio se u Nice, Francuska, gdje je živio do kraja života. Treći brat Ambroza, živio je i živi stalno u Zagrebu. Tajni arhivi Bratsva, koji su dosli u moje ruke 1994. otkrili su istinu o Bratsvu. Hrv. Rev. Bratsvo formirano je u bivšoj Jugoslaviji pedesetih godina 20tog vijeka. Prvi ogranak Bratsva van Jugoslavije formiran je u Sydney-u 1961. Glavni akteri bili su Jure Marić i Srećko Rover.

Jos jedan primjer kako su Udbaši stvarali fabricirane dokumente o njihovim žrtvama. U tajnim arhivima Bratsva našla sam izvještaj iz vodstva victoriskog ogranka Bratsva, iz godine 1965. U njemu je pisalo, "**Onaj ludi Andrić bacio**

je bombu na jugoslovenskom skupu u Gellongu” Istina o ovoj bombi je ova. Vodstvo Bratstva dalo je Ambrozu bombu i poslalo ga da je baci na skup jugoslovena održan u Geelongu 1965. O ovoj bombi na strani knjige 155 piše; **“Ambroz Andrić je osuđen na dvije godine uvjetno zbog nezakonitog posjedovanja eksploziva, s kojim je prouzročio eksploziju opasnu po život, kada je ubacio suzavac u Gradsku vijećnicu u Gellongu gdje se održavala nekakva jugoslovenska proslava, 19. veljače 1965.”** S druge strane, u izjavi Franje Šimić objavljenoj na strani 515 piše; **“Sjećam se, Andrići su mi govorili kako im nedostaje eksploziva za vježbe”** I ovo je idiotska laž. Vodstvo Bratsva snabdjevalo je svoje članove sa bombama, eksplozivom i svim drugim što su trebali kada su slani u akcije. Sa ovakvim dezinformacijama, Udbaši podlo otpužavaju braću Andrić da su bili teroristi. Meni je davno postalo jasno svaki zadatak koji smo izvršili po naredbi vodstva Bratsva, bio je pažljivo isplaniran, da se u budućnosti može koristiti protiv nas. I to je što se događa.

Na stranici knjige 377 piše; **“Evo istine o Bugojanskoj akciji 1972. godine. U Australiji je postojala mala skupina s revolucionarnim duhom. Jednomu su im se približili članovi Australijske nacističke partije, koji su hrvatskoj skupini ponudili punu podršku i suradnju. Međutim umjesto da private tu ponudu, Hrvati su se užasnuli, bez rasprave druga dvojica prekinula su svaki razgovor s tom osobom. Ta dvojica bili su braća Andrić”.** Tko su bili ti nacisti. Ti nacisti bio je jedan Mađar. 1965. godine, Jure Marić, poslao Adolfa Andrić kod tog Mađara. O ovome Mađaru, Marić je rekao Adolfu imaćemo, u ovom čovjeku dobrog saveznika i on se bori protiv Komunističke partije. On je sudjelovao u mađarskoj revoluciji 1956. Čim je Adolf ušao u kuću tog Mađara, primjetio je, na zidu je bila slika Hitlera i nekoliko slika Hitlerovih generala. Adolf je bio zgranut što je video, brzo se podigao i otišao kući. Danas meni je jasno, susret Adolfa i spomenutog Mađara, bio je namješten po Mariću, samo iz jednog razloga, da mogu povezati braću Andrić sa nacistima, a preko njih optužiti Hrvatsku naciju. Adolfa Andrić, povezala je sa nacistima i njegova sestra Marija Mikac, sa njezinom izjavom zagrebačkom Globusu 1994, ona je izjavila, moj brat Adolf dobio je ime po Hitleru.

Razne priče o istim ljudima

Na strani knjige 169 piše; **“Marinčić je trebao otputovati iz Frankfurta u Offenbach”.** Na stranici knjige 161 drukcija priča, Na ovoj stranici piše; **“10. lipnja 1972. godine U Strasbourgu su trebali doći Zdenko Marinčić i Šimun Šarić kod Ambroza Andrića”.** Činjenica je, Marinčić i Šarić, nisu nikada trebali biti u Bugojanskoj grupi. Pored toga, oni su stigli u Evropu prekasno da bi se pridružili Bugojanskoj grupi. Svi članovi grupe morali su biti, i bili su u kampu u Austriji do **9. lipnja 1972.**, po naredbi Franje Peričić i vođe njemačkog ogranka Bratsva. Peričić sa drugim vođama Bratsva koji su bili u kampu, postavili su mine oko kampa. Njihovo objašnjenje bilo je, mine su

postavljene da nitko ne može iznenada ući u kamp. Danas ja vjerujem, mine su postavili, da nitko iz grupe ne može napustiti kamp.

I opet drukčije priče o istima ljudima. Na strani knjige 167 piše; **“Nakon dolaska u Njemačku, Ante Miličević nije uspio uspostaviti kontakt s vođama, te je na svoju ruku oputovao u Jugoslaviju”**. Onda drukčija priča na stranici 161. Na ovoj stranici piše; **“10 lipnja Ambroz i Adolf Andrić trebali su dočekati Antu Miličević iz Australije”**. Ni ovo nije istina. Braća Andrić nisu trebali a nisu ni mogli dočekati Miličevića 10 lipnja, zato što su već bili u kampu u Austriji. Po naredbi Franje Peričić i vođe njemačkog ogranka Bratsva, svi članovi grupe morali su biti, i bili su u kampu u Austriji do 9 lipnja 1972. Istina o Miličeviću je ovo. Vodstvo Bratsva poslalo je nekoliko njihovih članova, da se vrate u Jugoslaviju kao povratnici. Oni su se po planu vodstva Bratsva, trebali priključiti Bugojanskoj grupi u Jugoslaviji. U toj grupi bio je Ante Miličević, Nikola Raspudić i Marko Mijić. Po dolasku u Jugoslaviju, samo su **Miličević i Raspudić** uhićeni i ubijeni u zatvoru. **Marko Mijić** odnio je u Jugoslaviju veliku količinu otrova cijankalij, spakovan u kući Franje Peričića. Na račun toga otrova, Bugojanska grupa bila je krivo optužena, da su imali namjeru otrovati rezervoar beogradske vode. Mijić je ostao komotno živiti u Jugoslaviji. Marko Mijić bio je član Bratsva i on je radio je za Udbu. Za svaki njihov zločin Bratsvo ima izgovor. Za ubistvo Raspudića, Bratsvo krivi njega. Na stranici knjige 328 piše: **“Raspudić se odlučio pridružiti Bugojanskoj grupi, premda mu to nije dozvolilo vodstvo Bratsva”**. I ovo je laž.

Izrugivanje s likvidiranim članovima grupe

Likvidirani članovi Bugojanske grupe, ismijavaju se u knjizi. Naprimjer; **“Viktor Koncijančić bio je istarski sanjar”** piše na stranici 242. I braću Andrić javno je nazvao sanjarima službenik jedne strane tajne službe, za vrijeme Domovinskog rata.

Za Adolfa Andrić na strani knjige 218 piše; **“Adolf je poginuo u oružanim, okršajima jer nije bio u stanju ubiti drugog čovjeka, makar bio i neprijatelj”**. Da ovo izrugivanje bude uvjerljivije, Vukušić se opoziva na izjavu Boška, desetara bivše jugoslovenske vojske.

Na strani knjige 308 piše; **“Kada su Mirka Vlasnović vodili na strjeljane, Vlasnović je jecao i govorio jao majko moja”**

Na stranici knjige 218 piše; **“Članovi grupe 12 lipnja 1972. u kampu u Austriji na čelo borbenog vodstva izabrali su Ambroza Andrić”** Članovi grupe podmuklo se ismijavaju, jer će citatelj dobiti dojam, mladi članovi grupe bilisu idioti koji su pošli u akciju bez da su imali vođu, te su u zadnjem trenutku prije ulaska u bivšu Jugoslaviju, izabrali Ambroza Andrića za vođu. Istina je ovo. Dok smo bili u Australiji, Jure Marić nam je rekao, po planu vodstva Bratsva, grupu će predvoditi u akciju, Franje Peričić, Marko

Mudronja i on Jure Marić. Peričić i Mudronja dezertirali su grupu na jugoslovensko-austriskoj granici. Peričić sa izgovorom da je star, Mudronja da je bolestan., Jure Marić nikada nije došao u Evropu. Po naredbi Peričića, članovi grupe izabrali su među sobom vođe grupe.

Na strani knjige 388 piše; **“Bugojanci su otišli u akciju kako bi Hrvatskom narodu i cjelom svijetu pokazali da će biti uvijek hrvatskih rodoljuba koji su spremni umrjeti za hrvatsku državotvornu ideju”**. Ovu istu dezinformaciju izjavio je za Hrv. Vjesnik 1994. Z. Marinčić član Glavnog stana Bratsva. Sa ovim dezinformacijama, od članova grupe prave se idioti, koji su otišli izginuti uzaludno. Da bude uvjerljiviji Vukušić se opoziva na navodne suborce i simpatizere Bugojanske akcije 1972, te neke članove obitelji Bugojanaca. Ustvari on se opoziva na Udbaše, članove obitelji Bugojanaca koji su radili za udbu i one članove obitelji su pali po uticaj Udbaških laži. U prošlosti ja sam pisala, i o nekim članovima moje obitelji koji su povjerovali lažima Udbaša, koji su iz Austrarije odlazili u Jugoslaviju kao turisti i kao slučajno srećali moju obitelj. Neki od članova moje moje obitelji za vjek će vjerovati, da sam ja kriva što su mučeni u zatvoru 1972. Udbaši su isto radili i drugim udovicama oženjenih Bugojanaca. Naprimjer, u jednom pismu udovice Ilije Glavaša, ona mi je napisala, **“Babic je bio kod moje svekrve pa je njoj rekao da sam ja “slaba zena” i da nisam zaslužila da mi posten covjek pomogne”**. Dotični Babić, suradnik Udbaša iz Bratsva, bio je član Hrvatske Seljačke Stranke. On je danas vrlo uplivna osoba u hrvatskoj diplomaciji.

Članovi grupe otišli su u akciju puni poleta, uvjereni po vodstvu takozvanog H.R. Bratsva, Hrvatski narod je Spreman za Ustanak, Bratsvo je organiziralo u Hrvatskoj i BiH, koordiniranje hrvatskog Ustanka, Hrvatski narod dočekace Bozic 1972 u slobodnoj i nezavisnoj Drzavi Hrvatskoj. Sve je bilo prevara i laz. Pored toga, veze Bratsva koje su vodje Bratsva, nama predstavili kao prijatelje Hrvata, uvjerljivo su obećali, Hrvatski narod dobiće pomoc iz vama cim zapocne ustanak Hrvatskog naroda. I to je bila prevara i laz. Povjesna je činjenica, takozvano H.R.Bratsvo sa njihovim stranim suradnicima uvelo je Bugojansku grupu u zamku.

S NJIHOVIM ZLOČINIMA UDBAŠI OPTUŽUJU ŽRTVE.

Naprimjer; Na strani knjige 295 piše; **“Mirko Vlasnović je dobio poruku od Ambroza Andrić da je određen za člana Bugojanske grupe”**. To nije istina. Hrvati Sydney-a, kao i drugi Hrvati širom svijeta koji su vidili dokumentarni film sa suđenja četvorici Bugojanaca u Sarajevu 1972., jasno su čuli su Mirka Vlasnovića, on je rekao; Meni je Franje Peričić u Gellongu rekao ako ne odem u Evropu (tojest u Bugojansku akciju) biti ću skraćen za glavu.

Na stranici knjige, 385 piše; **“Točno je da je vodstvo Bugojanske akcije povremeno koristilo Ružicu Andrić, kao kurirku za prenos nekih**

informacija i dokumenata". Neupućeni čitatelji, doći će do krivog zaključka, moj muž Ambroz, Pave Vegar i moj djever Adolf bili su zli ljudi, koji se nisu ustručavali koristiti ni njihove najbliže. Opet Bratsvo optuživa braću Andrić i Pavu Vegara za njihova nedjela. Po odluci vodstva Bratsva, ja sam prva otputovala za Evropu sa zadatkom da prenesem neke dokumente Bratsva, nađem stan u Nice koji je služio kao prihvatilište za druge članove grupe iz Australskog ogranka Bratstva, kada stignu u Evropu. Kada se za Bugojansku grupu prebacivalo oružje u Austriju, svaki puta ja sam sa malom djecom bila u kolima, zato što su to zahtjevale vodje Bratsva. Njihovo objašnjenje bilo je, opasno jhe prebacivati oružje, nitko neće posumnjati na mladu majku sa malom djecom. Kako u Australiji tako i u Evropi, a sam stajala rame uz rame s Bugojancima sve do odlaska grupe u Jugoslaviju. Hrvatski zastavu koju su Bugojanci odnijeli sa njima, ja sam sašila. Ta zastava bila je izložena na vojnom sudu u Sarajevu, kada se sudilo četvorici članova grupe. Činjenica je, Udbino Bratsvo iskoristilo je sve nas članove Bugojanske grupe i tisuće i tisuće hrvatskih izbjeglica, na jedan ili drugi način.

Udbaši štite jedni druge

Na stranici knjige 159 piše;. **“U ranim jutarnjim satima 9 lipnja 1972 godine eksplodirala je podmetnuta je minska naprava u ulazu zgrade u kojoj je ranije stanovao Ambroz Andrić”**. Ovo je istina o ovoj eksploziji. U noći 9 Lipnja 1972 godine, postavljena je tempirana bomba na biciklo moga i Ambrozova tada sedmogodišnjeg sina. Oko bicikla postavljeno je sedan starih pištolja korišćeni u Prvom svjetskom ratu. Biciklo se nalazilo u podrumu zgrade, gdje su sva djeca stanara zgrade ostavljala svoja bicikla. Tu večer uoči eksplozije bombe, neočekivano je došla u moj i Ambrozov stan, tajna suradnica Bratsva, udovica Adolfa Andrića. Zamolila me da prenoći kod mene. Ja sam pristala. Dvije su mogućnosti. Ili je ona donjela bombu sa sobom i postavila je u noći na biciklo moga i Ambrozovog tada sedmogodišnjeg sina, ili se ona po noći digla, uzela moja ključeve i otključala ulazna vrata i vrata podruma, počinocima ovog zločina. Na račun ovih činjenica, nema sumnje, Bratsvo je postavilo bombu, na biciklo moga i Ambrozovog sina. U knjizi nije napisana niti jedna riječ o udovici Adolfa Andrića i njezinom dolasku u moj i Ambrozov stan, uoči eksplozije bombe.

Idući dan 10 lipnja 1972 Strasbourške novine **“Dernieres Nouvelles D’Alsace”** donjele su članak o bombi sa slikom bicikla Ambrozova i moga sina. Između ostalog, u članku je napisano; **“Braća Ambroz i Adolf Andrić, članovi su Ustaške terorističke organizacije Hrv. Rev. Bratsva. Njihov stariji brat Petar Andrić, živi u Nice, on je dobar jugoslovenski izbjeglica. Katarina Andrić, žena Adolfa Andrića došla je u Strasbourg po zadatku, ona živi u Njemačkoj”**. Da sam samo onda mogla razumjeti jezik i metode tajnih agenata, kao što ih razumijem danas, svatila bi, što nisam svacala onda. Iako ja nisam bila osumnjičena ni za što, policija je mene pritvorila, a moja i Ambrozova djecu odvela je u nepoznato. Važno je

naglasiti, veze Udbe u stranim policijama i tajnim službama, uvijek su bili ti koji su hapsili, zatvarali i ispitavali hrvatske izbjeglice, koji su bili na crnoj listi jugoslovenskih vlasti.

Otrovne laži o braći Andrić

Hrv. Revolucionarno Bratsvo imalo je jake ogranke i u Kanadi. Ovo navodim zbog članka "Tko su braća Andrić" O tome članku na strani knjige 381, piše; **"Dezinformacije o Bugojanskoj grupi, u hrvatskom iseljeništvu pokrenulo je glasilo Hrv. Seljačke Stranke, Hrvatski Glas iz Canade u članku "Tko su braća Andrić" objavljenom 25 listopada 1972"**. Očito je, Vukušić je spomenuo ovaj članak da može lažno optužiti HOP. Na strani 382 piše; **"Članak iz Hrvatskog glasa, prenijela su sva glasila Hrvatskog Oslobodilačkog Pokreta u Evropi, Južnoj Americi i Australiji"** To je laž. Članak "Tko su braća Andrić" iz Hrvatskog Glasa, prenijele su samo dvije novine, novine braće Jelić, "Hrvatska Država" i hrvatski tjednik iz Melbourne **"Osvit"**. Urednik **"Osvita"** Marko B. bio je uplivan član Bratsva i hrvatske zajednice u Melbourne. On je dobro poznao braću Andrić, on je znao da braća Andrić nisu Srbi. On je znao, Bugojansku grupu formiralo je vodstvo Bratsva i poslalo u Jugoslaviju. Prema ovim činjenicama, slika je jasna, iza članka o braći Andrić, bilo je Bratsvo. U članku **"Tko su Braća Andrić između ostalih otrovnih laži pisalo je; " Po dolasku u Australiju braća Andrić infiltrirali su se u Hrv. Rev Bratsvo. Braća Andrić Đuro i Đoko Srbi istrenirani Udbaši, uveli su hrvatske mladiće u zamku"** Činjenica je, Hrv. Rev. Bratsvo uvelo je Bugojansku grupu u zamku.

Ja sam odmah demantirala laži o braći Andrić, sa objavljenim dokumentima i izjavom, Hrv. Rev. Bratsvo poslalo je Bugojansku grupu u akciju. Ni **Petar Andrić**, najstariji brat braće Andrić, nije rekao niti jednu riječ da odbrani njegovu ubijenu braću. U normalnim prilikama svaki čovjek branio bi njegovu mrtvu braću od ovakvih groznih, otrovnih laži. Pero Andrić nije živio u normalnim uvjetima. Prema priznanju Petra Andrić, on je bio ucjenjen. Dok smo živili u Nice, Adolf je uhvatio Perinu ženu Šteficu kako prenosi jednoj francuskinji, što su on, Ambroz i Pave Vegar na samo razgovarali sa Petrom. Ta francuskinja zvala se madam Matju, ona je bila prevodilac za Hrvate u Nice i okolini. Petar saučen sa činjenicom da Adolf zna gdje se njegova žena Štefica sastaje sa madam Matju i prenosi joj informacije, zaplako se i priznao braći da radi za Udbu. Pero nam je ispričao, dok je bio u zatvoru Udba mu je dala ultimatum, ili raditi za Udbu ili biti ubijen. Petar je pristao raditi za Udbu. Pero nam je također priznao, Udba ga je prisilila da oženi Šteficu. Petar nam je rekao, ja moram sve reći Štefici. Ako bi Udba otkrila da sam nešto zatajio od nje, ubili bi me. Poslije Petrovog priznanja, braća Andrić prekinuli su kontakte sa njime, te su odlučili da se što prije odselimo iz Nice, što smo i učinili. O našem odlasku iz Nice napisana je laž u knjizi "HRB-o - Rat prije Rata". Napisano je, **"Poslije što je Ambroz razgledao situaciju u Evropi on se preselio u Strasbourge"** I jedna sestra braće Andrić udata je za

ljubitelja Josipa Broza Tita. Njezin muž je iz Istre. On je jedno vrijeme živio u Melbourne, njegovi mentori u Melbourne bili su, srpski plaćenik Srećko Rover i Udbaš, svećenik Josip Kasić. Dok je živio u Melbourne, on je cinkao australskoj policiji Ambroza Andrić, da je terorist. Mi smo to saznali od njegove žene, tojest sestre braće Andrić.

Petar Andrić nije jedini član obitelji Bugojanaca, koji je radio za Udbu. I brat Pave Vegara, Nediljko Vegar, javno je priznao da je radio za UDBU.. Do danas, Nediljko Vegar vjerno služi Udbašima iz Bratsva. Udovica Adolfa Andrić radila je za Udbu. Tajni arhivi Bratsva otkrili su, ona je tajno je surađivala sa vodstvom Bratstva. I Marija Mikac, sestra braće Andrić, podržava Udbaše iz Bratsva i sa njima širi dezinformacije o grupi i njezinoj ubijenoj braći. Ov su samo dva primjera, 2004 godine za Zagrebački Globus, ona je lažno izjavila; “Moj brat Adolf Andrić dobio je ime po Hitleru. 15 studenog 2008. na hrvatskoj televiziji u emisiji Latinica, Marija je izjavila, poznavala sam sve Bugojance, oni su svi živili blizu mene dok sam bila u Melbourne. I to je otvorena laž, zato svi članovi grupe nisu bili iz Australije. Bratsvo je Mariji Mikac na račun prolivene krvi njezine braće, stvorilo slavnu reputaciju. Marija je postala i jako bogata žena.

Atentat na Ambroza Andric

U knjizi su napisane laži i samo laži o atentatu na Ambroza Andrić. Oreč i Ambroz nisu su se sreli ispred Hrvatskog kluba u Melbourne. Toga dana kada je Jozo Orec pucao na Ambroza, njih dvojica nisu ni rječi izmjenili, niti je Ambroz fizički napao Oreča. Toga dana, Jozo Oreč dočekao je Ambroza u Sjevernom Melbourne ispred kafića Hrvata Kadre, gdje je Ambroz svaki dan oko 11 sati ujutro svraćao da popije kafu, prije nego što počne raditi. Toga dana, dok je parkirao kola, Ambroz je video Oreča gdje stoji na drugoj strani ulice, ispred kafića Kadre.

Ne sluteći ništa, Ambroz je izašao iz kola i zatvorio vrata kola. U istom momentu Oreč je pucao i ranio Ambroza u ruku. Pokret Ambrozove ruke da zaključa vrata kola, spasile su ga, da ne bude pogođen u stomak. Ranjeni Ambroz bacio se iza kola. Oreč je nastavio pucati, hodajući prema Ambrozu. Poslije nekoliko ispaljenih metaka, u Orečovom pištolju, zaglavio se metak, to je spasilo Ambroza, da ne bude ubijen. To znaju svi Hrvati koji su tada živili u Melbourne, jer je australska medija izvjestila o ovom događaju. To sve zna i Ambrozova bjedna sestra Marija Mikac, jer je u to vrijeme živila u Melbourne. Ali ona podržava laži Udbaša.

Zidari koji su zidali zgradu do Kadrinog kafića i vidil što se događa, pozvali su policiju i ambulantu. Istoga jutra kada je Oreč pucao na Ambroza dogodio još jedan slučaj. Ne poznat čovjek došao je na vrata moje i Ambrozove kuće, meni je rekao, Ambroz te je ostavio, otišao je drugoj ženi. Kojoj ženi upitala sam. On je odgovorio, čuti ćeš.

Tjedan dana ranije doslo je do nesuglasnica između Oreča i Ambroza. Oreč je imao namjeru otvoriti javnu kuću u Melbourne, planirao je da u javnoj kući rade hrvatske samice. On je tražio od Ambroza, da s njime vodi poslove u javnoj kući. Ambroz je odbio. Kada je Oreč svatio da nemože uvjeriti Ambroza da prihvati njegovu ponudu, Oreč se razljutio na Ambroza. Nazvao je Ambroza kukavicom i slabićemu, i otišao je. Tjedan dana kasnije Oreč je pucao na Ambroza iz pištolja.

Policija je optužila Oreča za pokušaj ubistva i izvela ga na sud. Na sudu svjedoci su bili Ambroz i zidari koji su vidili što se dogodilo. Iz suda Oreč je izašao je slobodan čovjek, nije bio kažnjen niti pokušaj ubistva, niti za posjedovanje pištolja bez dozvole. Na sudu Ambroz je opomenut, ako se Oreču išta dogodi, on će biti prvi optužen.

Ishod suda i opomena data Ambrozu, bio je razlog da se posumnja da Oreč radi za Udbu. Ambroz je tražio od vodstva Bratsva, da se Oreča izvede pred sud Bratsva. Vodstvo je odgovorilo da mora najprvo istražiti čitav slučaj. U međuvremenu pok. Vejsil Keskić otišao je živiti kod Oreča, s namjerom da sazna što više o Oreču. Kesjić je pronašao, na Orečovu bankovsku knjižicu svaki mjesec stizala je stvota novca u vrijednosti jedne prosječne kuće. Kod Oreča, Keskić je pronašao i jedno vrlo interesantno pismo jugoslovenskog Konsula. Bilo je jasno, Oreč je Udbaš. Bez da je išta kazo Oreču, Keskić se odselio od njega. Keskić i Ambroz poslali su izvještaj Juri Marić najmoćnijem vođi Bratsva, da Oreč radi za UDBU. Marić je odgovorio, pravite se da ništa ne znate, sada kada znamo tko je Oreč, znaćemo se čuvati od njega, Ako ga odstranimo Udba će nam poturiti nekoga drugoga. Dok otkrijemo da je Udbas opet među nama, velika šteta može nam se učiniti. Par mjeseci poslije suda Oreč je nestao iz Melbourne.

Na stranici knjige 443 piše; “**Tri dana poslije ubistva Josipa Senića uhićen je Oreč**”. To je istina. Međutim, što nije napisano u knjizi, Jozo Oreč bio je uhićen zbog ubistva Josipa Senića. Dali je osuđen na zatvor ili je sa suda opet izašao slobodan, nije mi poznato. Što za sigurno znam, Oreča je vodstvo Bratsva iz Sydney-a poslalo u Južnu Afriku i obećalo mi veću poziciju. Prema mojim izvorima, vodstvo je prevarilo Oreča. Oreč ljut na vodstvo Bratsva, zaprijetio im se, da će razotkriti neke od njih, da rade za Udbu. Poslije toga Oreč je bio ubijen. O ubistvu Oreča pisao je i gospodin **Stjepan Crnički** u njegovoj knjizi “Moje Uspomene” U knjizi on je napisao; “Bratsvo je ubijalo svoje članove; **Stjepana Ševu**, njegovu suprugu i kćerku, zatim **Jozu Oreča**. Gospodin Crnički bio je dobro upoznat sa internacionalnim političkim događajima toga vremena. On je bio prijatelj bivšeg američkog Predsjednika **Ronald Reagan**, od njega je dobio više nagrada.

Napadi sa otrovnim lažima

U knjizi, "HRB-o Rat prije Rata" napadnut je broj Hrvata, uključujući **Anđelka Mijatovića, Dragu Šćurića, Fabijana Lovokovića, autore knjige "Vilim Cecelja"**.

Na stranici 389-toj piše; **"Vrlo brzo po dolasku u Australiju Šćurić je upao u vizir tamnošnje tajne službe ASIO, kao mogući agent Udbe"** Nije mi namjera braniti Šćurića, namjera mi je ukazati na ovu idiotsku laž. Svatko zna, političari, tajne službe i policije svih zemalja uvijek su surađivali. Bivši šef australske tajne službe ASIO, gospodin **Edward Woodward** u njegovoj knjizi **"One brief interval"**, na stranici njegove knjige 178 on je napisao; **"Žalio sam Ustaše. Svaki puta kada su Ustaše imale sastanak, na sastanku je bio jedan ASIO agent, drugi iz Specionalnog policiskog odjela, a treći je bio jugoslovenski agent"**.

Glavna meta Vukusicevih zlobnih laži i kleveta bila sam ja. Na sve Udbaške klevete napisane u knjizi o meni i poubijanim članovima grupe, Vukušić se opoziva na članove obitelji Bugojanaca. Ti članovi obitelji Bugojanaca, živili su u bivšoj Jugoslaviji, sto su oni znali o meni ili poubijanim članovima grupe. Apsolutno ništa. Ni Hrvati među kojima smo živili nisu znali ništa. Bratsvo je mene kao i druge udovice oženjnih Bugojanaca (izuzetak je udovica Adolfa Andrić), potpuno izoliralo, sa otrovnim lažima koje su proširili o nama među Hrvatima i progonima Hrvata koji su se osudili ponašali prijateljski s spram nas udovica i naše djece. Vukušićevo opozivanje na obitelji Bugojanaca, bacanje je magle Hrvatima u oči.

Na strani knjige 382, piše; **"Najuporniji širitelj dezinformacija o Akciji Feniks, tojest Bugojanskoj akciji bila je i ostala Ružica Andrić"**. Vukušić laže. Ja nikada nisam širila dezinformacije o akciji. Ja sam svjedočila i svjedočim istinu, o zlocinackoj UDBI-noj Bugojanskoj akciji 1972 i kako smo mi članovi grupe bili zavedeni i uvedeni u zamku po vodstvu takozvanog Hrv. Rev. Bratsva. Bratstvo je počelo voditi psihološko propagandni rat protiv mene, od **9 lipnja 1972**, kada je postavilo bombu na biciklo moga i Ambrozovog sina. I propagandni rat protiv mene vode do danas. Neke od laži i kleveta napisane o meni u knjizi, bile su objavljene u jednom takozvanom hrvatskom tjedniku iz Melbourne 2009 godine i feljtonu Boze Vukusica "Rat prije rata" objavljenom u Hrvatskom listu, iz Zadra. U knjizi prenešene su iste laži i klevete, sa dodatnim lažim i klevetama. Hrvatski List i spomenuti hrv. Tjednik i Hrv. List odbli su objaviti moj odgovor. Ipak moj odgovor bio je objavljen na nekim hrvatskim Web portalima uključujući i na Web portalu Hrvatskog Kulturnog Vjeća, 20 ožuljka 2009. godine. Nikada više, ja se neću braniti od otrovnih laži, jer ih meni pišu, najniži i najodvratniji Udbini agenti, koji su za Judine škude, i za strane interese, ubijali, proganjali, ucjenivali Hrvate i koji šire svađe među Hrvatima i hrvatskim obiteljima širom svijeta.

Vukušić otvoreno u knjizi piše, da zna što se događalo u UDBI i stranim tajnim službama. U isto vrijeme on se pravi da ne zna, pod kakvim sam ja uvjetima napustila Jugoslaviju. Na stranici knjige 383 piše; “ **Ružica Andrić pobjegla je iz Jugoslavije pod neražjašnenim okolnostima**” Za informaciju postenim Hrvata, ja sam otišla iz Jugoslavije zbog pritisaka i prijetnje Udbe da će me poslati u zatvor, ako ne potpišem da me moj otac uči da govorim protiv naroda i Države. Ja to nisam htjela, niti mogla učiniti. Sve je počelo kada sam u školi rekla, u Jugoslaviji svi građani nisu jednaki. Bilo mi je samo 15 godina. Strah u meni od zatvora bio je užasan. U tim traumatičnim danima, kao spasioci prisli su mi moj trener iz gimnastile i prijatelji **Mirka Buzuka**, srpski bračni par iz Beograda. Oni su me došli posjetiti i ako ih nisam poznavala. Uz njihovu pomoć ja sam napustila Jugoslaviju, sa jugoslovenskim pasošem.

Djeca i udovice Bugojanaca.

Na stranici knjige 385 piše; **Franjo Peričić** u ime vodstva Bratsva ponudio je Ruzici Andrić stan i mjesečnu pripomoć. I to je jos jedna laz. O strahotama kojima su bile izložene djeca djeca oženjenih Bugojanaca i mi njihove majke, prva je progovorila udovica Ilije Glavasa, mnogo godina prije mene u njezinoj knjizi “Tati Bugojancu” objavljenom 1979. Već kad govorim o ovoj knjizi, vrjedno je spomenuti, iz knjige “Tati Bugojancu” Bratsvo izvadilo što im nije odgovaralo i knjigu su opet oštampali u Hrvatskoj, pod drugim naslovom. Udovica Ilije Glavaša opet je iznjela na javnost o progonima, izolaciji, i drugim strašnim patnjama, nje i njezine i Ilijne djece, u njezinom intervju datom Hrv. Tjedniku Spremnost iz Sydney -a 23.01.1981. I djeca Ilije Glavaša u njihovim pismima, upućenim bivšoj “**Saborskoj Komisiji za istraživanje ratnih i poratnih zločina protiv Hrvata**”, opisali su glad, patnje, progone njihove majke i druge strahote njihovog djetinstva. Među ostalim djeca Ilije Glavasa napisali su, naša majka nije više mogla izdržati, razbolila se i nije se mogla više brinuti o nama. Pored što smo izgubili oca, mi smo izgubili i majku. Bratsvo i njihovi saveznici imali su cilj, da nas udovice i djecu Bugojanaca, totalno razore psihički i emocionalno. Po pisanju djece Ilije Glavaša to su uspjeli s njihovom majkom. Bar do sada, meni se nije dogodilo što se dogodilo udovici Iliji Glavaša, zahvaljujući potpori hrabrih dobrih hrvatskih žena i muževa. I pored izjava nas žrtvama Bratsva, pored mnogih objavljenih dokumenata o njihovim zločinima, ti Udbaški nitkovi i dalje javno šire laži i klevete.

Kako je spomenuta Komisija ignorirala moj izvještaj o Bratsvu i pisma djece Bugojanaca, njihova pisma bila su objavljena u Hrv. Tjedniku Spremnost, 23 01. 2001. Vazno je naglasiti, par tjedana poslije sto je Komisija dobila moj izvjestaj, Hrv. Sabornicima dosla je iz Australije izjava protiv mene. Sto je napisano u izjavi moze se pročitati na ovoj poveznici.

Udbaške metode

Udbine metode nedokučive su za svakoga, tko nije bio izložen njima deset ljećima. Služeći se njihovim metodama, u knjizi “HRB-o - Rat prije Rata” napisano je; **“Bratsvo je bilo iza otmice aviona u Švedskoj, Bratsvo je poslalo čovjeka da postavi bombu”**. To je napisano samo iz jednog razloga. Da čitatelji knjige dođu do zaključka, ako Bratsvo priznaje njihova dva teroristička čina, onda je i sve drugo istina što je napisano u knjizi.

Jedno je sigurno, da ja nisam razotkrila istinu o Udbinom takozvanom Hrv. Rev Bratsvu, nikada se nebi napisala knjiga “HRB-o Rat - Rije rata” niti bi se snimio film “Akcija Feniks 1972”, slučaj Bugojanske grupe pao bi u zaborav. Važno je naglasiti, Udbaši su počeli održavati komemoracije i dizati spomenike članovima grupe, od kako sam ja javno razotkrila, takozvano Hrv. Rev. Bratsvo Udbina je anti hrvatska organizacija. Cilj Udbasa je, da sa knjigom i filmom izbrisu zlocine Bratsva, kao što je Vukusic pokušao izbrisati pokolje Hrvata na Bleiburgu, sa promjenom izvornog teksta na spomeniku Bleiburskim zrtvama.

U knjizi “Hrvatsko Revolucionarno Bratsvo - Rat prije rata”, mi članovi Bugojanske grupe kompromitirani smo. Knjiga “Hrvatsko Revolucionarno Bratsvo - Rat prije rata”, knjiga je otrovni i zlonamjernih laži i kleveta. Knjiga Hrvatsko Revolucionarno Bratsvo - Rat prije rata, mirne duše može nositi naslov, “Otrovna knjiga Bože Vukušića”.

Ruzica Andric

Zadnji prezivjeli član Bugojanske grupe